

РЕШЕНИЕ

№ 40428

гр. София, 03.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в
публично заседание на 11.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **9387** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по жалба на Р. О. А., малолетно дете и гражданка на С., [дата на раждане] в С., действаща чрез законния си представител и майка Е. Х. А., подадена чрез адв. Т. Л., против отказ за издаване на виза тип „D” (за дългосрочно пребиваване) на Р. О. А., издаден от Консулско длъжностно лице, Втори секретар в Генералното консулство на Република България в И., Т..

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорения отказ поради противоречие с материалния закон и съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Сочи се нарушение на чл. 8 от Европейската конвенция за правата на човека (ЕКЗПЧОС), тъй като административният орган при издаване на оспорения отказ е игнорирал безспорно установения факт, че О. А. С. - баща на малолетното дете е с предоставена международна закрила и хуманитарен статут с Решение на Председателя на Държавна агенция за бежанците (ДАБ) при Министерския съвет (МС) № 6390/27.05.2024 г., както и че с Решение на Председателя на ДАБ при МС № 11703/11.11.2024 г., на О. А. С. е разрешено да се събере на територията на Република България със съпругата си Е. А. Х. и децата им А. А. О., И. А. О., Р. А. О., Р. А. О. и Р. А. О..

Твърди се нарушение на разпоредбата на чл. 8, пар. 1 от ЕКЗПЧОС, който регламентира правото на зачитане на личен и семеен живот, тъй като в конкретния случай с оспорения отказ са налага принудително разделяне на семейството и трайна раздяла между съпрузите, както и между децата и техния баща. В разпоредбата на чл. 8, пар. 2 от ЕКПЧ са очертани рамките, в които при спазване принципа на съразмерност е допустимо нарушение на правото на личен и семеен живот при най-малко засягане на правата и законните интереси на лицата, като в конкретния случай

административният орган не е доказал в производството предпоставките за допустимост на намеса на държавните власти по смисъла на цитираната разпоредба. Сочи се, че оспореният административен акт е издаден в нарушение на принципа за „най-добрия интерес на детето“. Сочи се немотивираност на оспорения отказ и издаването му при неизяснена фактическа обстановка, тъй като в същия липсват каквито и да било фактически основания. Напротив, твърди се, че от представените със заявлението доказателства по безспорен и категоричен начин се установяват целта и условията на планирания престой, а именно – събиране на Е. А. Х. и малолетните ѝ деца А. А. О., И. А. О., Р. А. О. (оспорваща в настоящото производство), Р. А. О. и Р. А. О. със съпруга ѝ и техен баща на основание горесцитираното решение на Председателя на ДАБ при МС. В конкретния случай интересите на детето налагат и обуславят именно запазване и развитие на отношенията му с неговия баща. Искане се от съда да отмени оспорения отказ и да върне преписката по подаденото заявление от Р. А. О. на административния орган за ново произнасяне с указания по тълкуване и прилагане на закона.

В съдебно заседание, оспорващата Р. О. А., чрез процесуалния си представител адв. Л., поддържа жалбата по изложените в същата съображения.

Ответникът Консулско длъжностно лице, Втори секретар в Генералното консулство на Република България в И., Република Т., чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна и недоказана.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството пред административния орган е образувано по подадено заявление № IST25010026V от 11.04.2025 г. от Р. О. А., [дата на раждане] в С., за издаване на виза вид „D“.

Към заявлението е приложен паспортът на Р. О. А., издаден от компетентните власти на С.; Застрахователна полица, договор за наем на недвижим имот от 17.07.2024 г.; Решение на Председателя на ДАБ при МС № 11703/11.11.2024 г. с което на О. А. С. е разрешено да се събере на територията на Република България със съпругата си Е. А. Х. и децата им А. А. О., И. А. О., Р. А. О., Р. А. О. и Р. А. О.; Извлечение от Семейен регистър.

Съгласно прието по делото писмено становище от Дирекция „Миграция“ при Министерството на вътрешните работи в производствата по издаване на визи за дългосрочно пребиваване на основание решение за събиране на семейства от Държавна агенция за бежанците при МС Дирекция „Миграция“ не изразява становище. По делото е прието писмено становище на и. ф. председателя на Държавна Агенция „Национална сигурност“, съгласно което по подаденото заявление от Р. А. О. ДАНС не е изразявала становище, няма изготвени писмени документи, относими към воденото производство.

На 25.07.2025 г. в Стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза е обективизиран Отказ за издаване на виза „D“, издаден от Консулско длъжностно лице, Втори секретар в Генералното консулство на Република България в И., Т.. Като правно основание в отказа са посочени разпоредбите на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 от ЗЧРБ – не доказва целта на заявеното пребиваване, както и има данни, че целта на влизането е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета страна. Отказът е съобщен на 25.07.2025 г. Жалбата е подадена в Административен съд София-град на 29.07.2025 г.

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок, от надлежна страна, при наличие на правен интерес по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу индивидуален административен акт, който пряко засяга права и законни интереси на жалбоподателя, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспореният отказ е за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“). Съгласно чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ тези откази не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека (ЕКПЧ). В жалбата се твърди засягане на права по чл. 8 от КЗПЧОС. Разпоредбата на чл. 8, § 1 от КЗПЧОС регламентира правото на зачитане на личния и семейния живот на лицата. Съгласно чл. 8, § 2 от КЗПЧОС намесата на държавните власти в ползването на тези права е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната, и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за легално влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС, е да притежава виза и това изискване е валидно по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а от ЗЧРБ, се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България - чл. 9г от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР. Съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра съгласно образец (приложение № 7), който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство, като в него се вписва законовото основание за отказ, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице.

В разглеждания случай, правното основание за постановения отказ е чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 от ЗЧРБ. В цитираните точки е предвидено, че се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, който не доказва целта на заявеното пребиваване, както и има данни, че целта на влизането е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета страна.

Съдът констатира, че оспореният отказ е издаден при нарушение на изискването за форма, уредено в чл. 59, ал. 2, т. 4 от Административнопроцесуалния кодекс. Според тази разпоредба, когато административният акт се издава в писмена форма, той трябва да съдържа изложение на фактическите и правните основания за издаването му. Тези елементи от акта имат за цел да разкрият волята на административния орган и обстоятелствата, които стоят в основата на постановяването на акта. Включените мотиви подпомагат жалбоподателя да организира своята защита и съответно съда – да упражни надлежно съдебен контрол върху законосъобразността на акта.

В обжалвания акт е посочена формално и единствено разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 от Закона за чужденците в Република България. Не е посочено какви са тези данни, от кого и по какъв начин са получени и защо се приема, че Република България ще се ползва за транзитен пункт. Следователно издаването на благоприятен за молителя акт е обусловено от кумулативната даденост на две фактически основания – да бъдат установени от една страна целта на планирания престой, а от друга – условията за него. Органът е възприел за недоказани двете предпоставки, без да обсъди многобройните писмени доказателства, приложени към заявлението за издаване на виза. Преписката не съдържа данни въз основа на какви информационни източници е формиран изводът, че целта и условията на планирания престой не са обосновани. Не става ясно въз основа на какви доказателства е формиран изводът на административния орган, че не са доказани целта и условията на заявеното пребиваване. Представените документи и посочените факти и обстоятелства от заявителя, във връзка с които в конкретния случай е поискано издаване на виза,

изобщо не са проверени и обсъдени от административния орган, поради което отказът на различно фактическо основание от тях е необоснован и не изпълва предпоставките за прилагане на посочената като правно основание разпоредба на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, формулираният извод се явява в противоречие както със събраните в административното производство доказателства, така и с материалния закон.

Липсата на конкретни и логични мотиви, свързани с отказа за издаване на виза вид „D” е абсолютна предпоставка за отмяна на оспорения акт и е в унисон с константната практика на ВАС (решения по адм. д. № 12160/2018 г. и по адм. д. № 14248/2018 г., както и по-новите - решение № 5661 от 15.05.2020 г. по адм. д. № 120/2020 г. на VII отд. на ВАС, решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм. д. № 122/2020 г., Решение № 15639 от 16.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6889/2020 г., Решение № 14956 от 3.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6311/2020 г., Решение № 15518 от 15.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7720/2020 г. на Четвърто отделение).

Изложеното, освен нарушение на формата по смисъла на чл. 146, т. 2 от АПК, навежда и съществено процесуално нарушение съгласно чл. 146, т. 3 от АПК, доколкото препятства правото на защита на засегнатото лице да разбере мотивите на засягащия го негативен за него акт, респ. да организира защитата си срещу него, както обосновано е посочено в жалбата.

В съдържанието на акта липсват конкретни мотиви, обосноваващи този извод. В конкретния случай, административният орган изобщо не е взел предвид, наличието на стабилен административен акт – Решение № 11703/11.11.2024 г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците (ДАБ), с което е разрешено на О. А. С., да се събере на територията на Република България със съпругата си Е. А. Х. и децата им А. А. О., И. А. О., Р. А. О., Р. А. О. и Р. А. О..

Съгласно чл. 34, ал. 7 от ЗУБ, визи на членовете на семейството се издават след разрешението по ал. 2 и 4 от българските дипломатически или консулски представителства. Видно от посочената разпоредба, издаването на виза, не е поставено под условие.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от Конвенцията за правата на човека и основните свободи постановява, че „Всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция“, като (ал. 2) намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите“. Аргументи и доказателства за прилагане на изключението не са ангажирани от ответника.

С оглед изложеното се прави извода, че отказът е бланкетен, като позоваващ се единствено на правната норма, което е необосновано. Когато се отказва предоставянето на определено право следва за лицето да е ясна причина за това, конкретната такава, съотносима към неговата хипотеза. Не може мотивите да се дописват в хода на производството по оспорване на отказа. Същите е желателно да са изложени в самия акт, но могат и в отделно становище към преписката да се намира, което конкретно не е така. Следователно отказът е незаконосъобразен, поради което трябва да се отмени и преписката да се върне на ответника за ново разглеждане на заявлението с обсъждане на събраните доказателства.

Така мотивиран и на основание чл. 173, ал. 2 от АПК

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Р. О. А., малолетно дете и гражданка на С., [дата на раждане] в С., действаща чрез законния си представител и майка Е. Х. А., отказ за издаване на виза тип „D” (за

дългосрочно пребиваване) на Р. О. А., издаден от Консулско длъжностно лице, Втори секретар в Генералното консулство на Република България в И., Т..

ВРЪЩА преписката на административния орган за ново произнасяне по заявлението на Р. О. А., гражданка на С., подадено на 11.04.2025 г., при спазване на указанията по тълкуване и прилагане на закона, изложени в мотивите на съдебното решение.

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок пред ВАС на РБ.